

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. InterCora, spol. s r. o.**, se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, zastoupená Mgr. Janem Lego, Ph.D., advokátem se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, **II. CENTRAL GROUP Rezidence Bělohorská, s. r. o.**, se sídlem Na Strži 65/1702, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2014, č. j. 8 A 83/2012 – 80,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta se sídlem Příběnická 1908, Tábor, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze dne 10. 4. 2014, č. j. 8 A 83/2012 – 80, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 11. 5. 2012, sp. zn. S-MHMP 573626/2012/OST/No, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 2. 2012,

č. j. MCP6 012844/2012, kterým byla na žádost osoby zúčastněné na řízení I. prodloužena o dva roky platnost rozhodnutí o umístění stavby polyfunkčního domu „U Markéty“ při ulici Patočkova včetně napojení na infrastrukturu, úpravy komunikace Kolárova, přeložky kanalizace, horkovodu a prodloužení trasy veřejného osvětlení na pozemcích v k. ú. Břevnov (dále jen „stavba“), vydaného dne 1. 6. 2009, č. j. SZ MCP 018891/2009/OV/Krá. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že doba platnosti všech druhů územních rozhodnutí, s výjimkou rozhodnutí o ochranném pásmu, je podle ust. § 93 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dva roky ode dne nabytí právní moci. Stavební úřad má možnost stanovit v odůvodněných případech lhůtu delší, přičemž stavební zákon stanoví v ust. § 93 odst. 3 podmínky pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. V odstavci 4 citovaného ustanovení jsou pak upraveny případy, ve kterých může územní rozhodnutí platnosti pozbyt. V dané věci stavební úřad v oznámení o zahájení řízení o prodloužení platnosti správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději do 15 dnů od doručení tohoto oznámení, jinak se k nim nepřihlíží. Stěžovatel své námitky uplatnil e-mailem dne 24. 12. 2011, načež mu stavební úřad sdělil, že námitky musí být podány písemně, nikoliv elektronicky bez elektronického podpisu, jak to učinil stěžovatel a současně ho upozornil, že námitky mohou být uplatněny nejpozději do 6. 1. 2012. Stěžovatel tak ale učinil až dopisem ze dne 28. 2. 2012. Městský soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě neuplatnil námitky proti předmětnému oznámení. Odvolací orgán pak správně poukázal na ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého se v odvolacím řízení nepřihlíží k novým skutečnostem či k návrhům na provedené nových důkazů.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle stěžovatele ze stavebního zákona ani ze správního řádu nevyplývá, že by podání námítky v prvostupňovém řízení bylo nezbytnou podmínkou pro možnost podání účinného odvolání proti rozhodnutí o prodloužení územního rozhodnutí. Stěžovatel v odvolání nenamítal nové skutečnosti či důkazy, ale nezákonnost rozhodnutí z důvodu, že mu nepředcházelo řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Na tyto skutečnosti pak poukazoval i v žalobě. Městský soud žalobu věcně nepřezkoumal a de facto ji tedy odmítl jako nepřípustnou. Pokud by měla být relevantní ustanovení českého právního řádu vykládána způsobem, který podmiňuje soudní přezkum rozhodnutí dotýkajícího se životního prostředí uplatněním námítky v koncentrační lhůtě, pak by byl takový výklad v rozporu s čl. 11 směrnice 2011/92/EU (dále jen „směrnice 2011/92/EU“). Podmínka uplatnění námítky ve správním řízení ovšem činí přezkum neefektivní a neodpovídá konstrukci citované směrnice, která účast veřejnosti na rozhodování v záležitostech životního prostředí na jedné straně a soudní přezkum těchto rozhodnutí v rámci soudní ochrany dotčené veřejnosti na straně druhé, odděluje. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-263/08 *Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening*, v němž se uvádí, že „osoby z řad dotčené veřejnosti ve smyslu čl. 1 odst. 2 a článku 10a směrnice 85/337 musí mít možnost dosáhnout přezkoumání rozhodnutí, kterým soud, který je součástí soudní soustavy členského státu, rozhodl o žádosti o povolení záměru, bez ohledu na to, jakou roli mohly mít v projednávání uvedené žádosti díky své účasti v řízení před uvedeným soudem a možnosti uplatnit při té příležitosti své stanovisko.“

pokračování

Ke stejnému závěru podle stěžovatele dospěla v uvedené věci rovněž generální advokátka Sharpston (stěžovatel odkázal zejména na body 45 a 52 jejího stanoviska). Pro případ, že by se Nejvyšší správní soud s výše uvedeným neztotožnil, stěžovatel navrhl, aby byla Soudnímu dvoru EU položena předběžná otázka ve znění: *„Brání unijní právo, zejména čl. 11 směrnice 2011/92/EU, v takové situaci jako v původním řízení, aby byla možnost soudní ochrany ve smyslu uvedeného ustanovení podmíněna včasným uplatněním námitky v průběhu řízení směřujícího k vydání rozhodnutí, které bylo řádně a včas napadeno odvoláním, potažmo aby tato námitka učiněná elektronicky musela být následně doplněna formalizovaným způsobem?“* Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby bylo podle ust. § 38 s. ř. s. vydáno předběžné opatření.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s výkladem provedeným městským soudem. Předmětem posuzování byla v daném případě pouze otázka doby trvání platnosti pravomocného územního rozhodnutí, nikoliv otázka umístění stavby. Stěžovatelem uváděné výňatky z rozhodnutí Soudního dvora EU se netýkají předmětu napadeného správního rozhodnutí, neboť záměr byl z hlediska vlivu na životní prostředí posouzen v procesu územního řízení pravomocně ukončeného územním rozhodnutím ze dne 1. 6. 2009. Proto magistrát navrhl, aby kasační stížnosti byla zamítnuta, stejně jako návrh na vydání předběžného opatření.

Osoba zúčastněná na řízení I. ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel neuplatnil žádné námitky ani v řízení o umístění stavby, ani v řízení, v němž bylo rozhodováno o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Stejně tak neuplatňoval žádné námitky ve stavebním řízení. Důvodnost žaloby a kasační stížnosti stěžovatel opřel o tvrzení, že odvolací orgán měl v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí provést posouzení ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Taková povinnost však z právních předpisů nevyplývá. Navíc s ohledem na zvláštní povahu řízení podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona se stěžovateli prekludovalo marným uplynutím 15-ti denní lhůty ode dne oznámení o zahájení řízení právo vznést právně relevantní námitky, o nichž by mohlo být ve správním řízení rozhodováno. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani směrnice 2011/92/EU. Citované rozhodnutí Soudního dvora EU je zcela nepřiléhavé, reaguje na zcela jinou právní úpravu i zjištěný skutkový stav a působí zavádějícím dojmem. S odkazem na výše uvedené osoba zúčastněná na řízení I. navrhla zamítnutí jak kasační stížnosti, tak návrhu na vydání předběžného opatření.

Osoba zúčastněná na řízení II. se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu. Stěžovatel měl pro uplatnění svých námitek proti prodloužení platnosti územního rozhodnutí k dispozici lhůtu podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona. V této lhůtě sice námitky uplatnil, ale jinou než potřebnou (písemnou) formou. Navíc ani poté, kdy byl na nedostatečnost takového podání správním orgánem upozorněn, tento nedostatek neodstranil a zapříčinil tak, že k jeho námitkám nemohlo být přihlášeno. Magistrát proto postupoval správně, když stěžovatelovo odvolání s odkazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu zamítl. Stěžovatel sice tvrdí, že k prodloužení platnosti územního rozhodnutí došlo v rozporu se zákonem z důvodu, že správní orgán neposuzoval vliv stavby na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, avšak tato stavba takovému posuzování vlivů nepodléhala v souladu s bodem 7 stanoviska

Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. SMHMP181531/ 2008/1/00PNI, které platilo beze změny i v době rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. S odkazem na výše uvedené osoba zúčastněná na řízení II. navrhla zamítnutí kasační stížnosti, jakož i návrhu na vydání předběžného opatření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel kasační stížnost podal i z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod však dopadá pouze na situace, kdy je kasační stížnost podána proti usnesení o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. V daném případě nebyla žaloba ani odmítnuta, ani nebylo řízení o žalobě zastaveno. Proto ve smyslu tohoto stížního důvodu nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumávat. Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze důvodem podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítaným nesprávným posouzením právní otázky. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; dostupný na www.nssoud.cz).

Mezi účastníky je sporné, zda bylo nutno se zabývat námitkami stěžovatele uplatněnými v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí.

Toto řízení je upraveno v ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož může stavební úřad dobu platnosti územního rozhodnutí na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námítky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení, jinak se k nim nepřihlíží.

Podle obsahu správního spisu osoba zúčastněná na řízení I. doručila stavebnímu úřadu dne 14. 7. 2011 žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí stavebního úřadu na předmětnou stavbu vydaného dne 1. 6. 2009, č. j. SZ MCP6 018891/OV/Krá. Stavební úřad poté oznámením ze dne 7. 12. 2011 oznámil zahájení územního řízení dotčeným orgánům, účastníkům řízení a veřejnosti a upozornil je v souladu s ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona na 15 denní lhůtu pro podání závazných stanovisek, námitek a připomínek. Ve správním spisu je založeno i e-mailové podání stěžovatele bez elektronického podpisu ze dne 24. 12. 2011, jehož obsahem jsou námítky směřující proti předmětnému oznámení (mimo jiné poukazující na nutnost posouzení vlivů na životní prostředí). Na tento e-mail reagoval stavební úřad přípisem ze dne 2. 1. 2012, ve kterém stěžovatele upozornil, že námítky nemohou být uplatněny elektronicky bez elektronického podpisu a že lhůta pro podání připomínek skončí dne 6. 1. 2012. Stěžovatel však v uvedené lhůtě námítky zákonnou formou neuplatnil. Teprve dne 1. 3. 2012 bylo stavebnímu úřadu doručeno stěžovatelovo písemné podání obsahující námítky mimo jiné

pokračování

poukazující na nutnost posouzení vlivů na životní prostředí, a tedy po uplynutí stanovené lhůty, a dokonce až po vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. V podaném odvolání pak stěžovatel stavebnímu úřadu vytýkal, že se nezabýval jeho námitkami poukazujícími na absenci posouzení vlivů na životní prostředí ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, o kterém rozhodl magistrát napadeným rozhodnutím.

Podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu je možno učinit podání písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

Stěžovatel však podání obsahující námitky odeslal stavebnímu úřadu veřejnou datovou sítí (elektronicky) bez elektronického podpisu a toto podání nedoplnil způsobem uvedeným v ust. § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu. I přesto, že správní řád explicitně nestanoví správnímu orgánu povinnost informovat podatele takového podání o jeho nedostatcích, stavební úřad zaslal stěžovateli přípis, ve kterém ho informoval o nedostatcích jeho podání a o tom, do kdy a jakou formou je třeba je odstranit. Stěžovatel však ani poté své námitky v zákonné lhůtě a zákonnou formou neuplatnil a učinil tak až po vydání prvostupňového správního rozhodnutí. Proto se jimi stavební úřad nemohl zabývat. Se zřetelem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, které stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, nebyl v daném případě odvolací orgán povinen zabývat se námitkami, které stěžovatel mohl uplatnit v prvostupňovém řízení.

Proto Nejvyšší správní soud stížní námitky, v nichž stěžovatel poukazoval na nesprávné právní posouzení, vyhodnotil jako nedůvodné a ztotožnil se s hodnocením provedeným správními orgány, potažmo městským soudem, který jejich závěry převzal. Výklad zastávaný stěžovatelem by ad absurdum vedl k tomu, že účastník územního řízení by nemusel své námitky uplatnit v zákonné lhůtě v prvostupňovém řízení, nýbrž by s nimi mohl vyčkat až do odvolacího řízení. Takový přístup odporuje podstatě územního řízení, resp. i zásadě ekonomie řízení. V územním řízení se může vyskytovat široká množina účastníků řízení, které mohou uplatňovat řadu námitek. Uplatňování těchto námitek bez jakéhokoli časového omezení by vedlo k neúnosnému prodlužování řízení. Tvrdil-li pak stěžovatel, že městský soud odmítl žalobu jako nepřípustnou, je toto tvrzení v rozporu se skutečností, protože žaloba byla po meritorním přezkumu zamítnuta.

Pro podporu výše uvedených závěrů lze odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 As 24/2013 – 35, v němž se uvádí, že „*Městský soud správně poukázal na zásadu koncentrace řízení, která se v územním řízení uplatní i v řízení odvolacím. K této problematice existuje dlouhodobá ustálená judikatura správních soudů, souladná s teoretickými úvahami k dané problematice, srovnaj například již rozsudek Vrchního soudu v Praze dne 2. 7. 2002, č. j. 5 A 156/2000 – 25, kde je uvedeno: „právo na odvolání, zaručené účastníku řízení v § 53 správního řádu, je v územním řízení omezeno*

zásadou koncentrace řízení. Proto námitky k umístění navržené stavby neuplatněné včas není možno účinně uplatnit v odvolání (...).“ Stejně tak v judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu byl tento názor stvrzen v rozsudku ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 – 83, kde bylo omezení námitek v odvolacím řízení vyloženo právě ve vztahu k zásadě koncentrace řízení, a to tak, že v odvolání nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení řádně neuplatněné, leda by se jednalo o důsledek znemožnění řádného vznesení námitek postupem stavebního úřadu. Obdobně argumentuje například také komentář ASPI k ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. (...).“ Rovněž lze odkázat na rozsudek ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 – 83, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „meze odvolacího řízení jsou dány mezemi zásady koncentrace řízení, což znamená to, že v odvolání nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení neuplatněné, leda by se jednalo o důsledek znemožnění řádného vznesení námitek postupem stavebního úřadu. V projednávané věci ale byl žalobce jako účastník řízení před ústním jednáním řádně poučen, že své námitky a důkazy může uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto (...).“

Na zákonnosti rozsudku krajského soudu a předcházejících správních rozhodnutí nic nemění ani stěžovatelův odkaz na čl. 11 směrnice 2011/92/EU a judikaturu Soudního dvora, která se týká zejména interpretace čl. 10a směrnice Rady 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice 85/337/EHS“), která byla s účinností od 17. 2. 2012 nahrazena směrnicí 2011/92/EU (text čl. 10a směrnice 85/337/EHS byl převzat do textu čl. 11 směrnice 2011/92/EU s výjimkou nepodstatných stylistických úprav). Práva zaručená směrnicí musí být posuzována s ohledem na rozsah směrnice 2011/29/EU, který je upraven v čl. 1 takto: „Tato směrnice se vztahuje na posuzování vlivů těch veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí.“ Pouze v souvislosti s procesem posuzování takových vlivů lze uplatnit práva zaručená směrnicí 2011/92/EU, která navíc nevyžaduje, aby postupu posuzování vlivů na životní prostředí upravenému touto směrnicí podléhaly veškeré takové záměry, ale pouze ty, které jsou uvedeny v jejích přílohách I a II směrnice. Směrnice přitom stanoví i další podmínky.

Řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí však podle Nejvyššího správního soudu podmínky stanovené směrnicí nesplňuje. O umístění předmětné stavby bylo rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 16. 7. 2009, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2009. Soulad záměru z hledisek uvedených v ust. § 90 stavebního zákona (odstupy od sousedních staveb, oslunění stávajících bytových domů, zachování pohody bydlení, řešení parkovacích stání pro umístěvanou stavbu, nároků stavby na dopravní a technickou infrastrukturu, jakož i vliv na životní prostředí) posuzoval stavební úřad v tomto územním řízení. V souladu s odbornou literaturou je třeba doplnit i to, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. Nejedná se tedy o opakované územní řízení. K tomu srv. např. Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: *Stavební zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2013, komentář k § 93 odst. 3, kde se uvádí, že „Základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 StavZ je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro

pokračování

kteřé nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím. Na jejich základě „může“ stavební úřad prodloužit platnost územního rozhodnutí. Z dikce zákona jakož i ze systematického výkladu lze dovodit, že se zde nejedná o přezkoumávání podmínek pro vydání územního rozhodnutí (resp. o opakované územní řízení), ale o správní uvážení správního orgánu, resp. stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli.”

Nepřípadný je i poukaz stěžovatele na stanovisko generální advokátky Eleanor Sharpston ze dne 2. 7. 2009, *Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening*, C-263/08, a na následný rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 10. 2009, *Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening*, C-263/08, Sb. rozh. s. I-9967. Tento případ se týkal výstavby tunelu za účelem zapuštění elektrického vedení do něj, jehož vyhotovení vyžadovalo odčerpání jak podzemní vody vnikající do tunelu. Bylo tak třeba vybudovat a udržovat zařízení určená k odčerpávání vody a provádět její infiltraci do země nebo do skály za účelem nahrazení případného úbytku podzemní vody. V řízení byla posuzována otázka, zda občanské sdružení na ochranu životního prostředí, které se účastnilo řízení o vydání územního rozhodnutí pro tento záměr, mělo právo na přístup k soudům, ačkoliv předcházející řízení o povolení probíhalo před soudem pro životní prostředí. Soudní dvůr v bodech 35 až 38 svého rozsudku dovodil, že švédský soud v daném řízení nevykonával soudní funkce, protože rozhodnutí vydané tímto soudem spadá pod „rozhodovací řízení pro oblast životního prostředí“ upravené čl. 6 směrnice 85/337/EHS. Švédsko se domnívalo, že v důsledku toho, že vnitrostátní právní úprava uděluje veřejnosti skoro neomezený přístup během řízení o posuzování vlivů na životní prostředí, které navíc probíhá před soudem, lze následující přístup k soudnímu přezkumu omezit, a vykládat tak čl. 10a směrnice 85/337/EHS restriktivněji. Generální advokátka následně dospěla k závěru, že občanské sdružení se může domáhat přístupu k právní ochraně, a to bez ohledu na svou předchozí účast ve správním řízení. Soudní dvůr se s uvedeným závěrem generální advokátky ztotožnil v bodech 37 až 39 svého rozsudku. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že jeho závěry, jakož i závěry generální advokátky, se vztahují ke zcela odlišnému skutkovému a právnímu stavu než je tomu v souzené věci, kdy stěžovatel (vlastním zaviněním) neuplatnil námitky v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí v zákonné lhůtě.

S ohledem na shora uvedené nejsou dány důvodu k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *CILFIT a další*, 283/81, Recueil, s. 3415, bod 16 a násl.).

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval v řízení o kasační stížnosti o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodloužení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch v řízení neměl a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. V tomto řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil. Proto bylo ve vztahu k osobám zúčastněným rozhodnuto, jak výše uvedeno.

Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření, rozhodl podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu